

רויאל נץ חמש מחוות

1. חישוב

החלל המפּר, בן שלושה ממדים:
כֶּזֶה יְקוּמְנוּ – יְקוּם גַּמְרִי,
גַּם זְמַן, גַּם מְרַחֵב, דְּלִים מְאִינְסוֹף.
לֹא אוֹקְיָנוֹס, כִּי חוֹף.

עַל קְלֶפֶת הָעֵץ, הַסְּנָאִי שָׁחַר:
נוֹעֵץ צִפְרָנְיוֹ וּמְבִיט לְאַחֹר
וְנִמְלֵט – מִפְּנֵי מִי וּלְאֵן, לֹא תִרְע.
הַקָּיִם הוּא חִידָה.

כָּל אֲשֶׁר נִגְמַר בְּטָרֵם הַתְּחִיל:
הַתְּבַל, בְּמַלִּים אַחֲרוֹת, הִיא דְּקָטִיל,
שְׁתֵּי הַבְּרוֹת וְאַחַת מִיתְרַת –
הַיְחִידָה שְׁנוֹתְרַת.

2. העולם!

לְעוֹלָם לֵב, וּלְשֵׁם זוֹרֵם הָעוֹלָם,
בְּנִתְיָבִיו זוֹרֵם כֹּה רַבּוֹת בְּשָׁנִים וְאִינּוֹ נִשְׁלָם,
הַדְּקָלִים עֲמוּסֵי הַפְּרִי, וּמְכָרוֹת הַנְּחֻשֶׁת כָּלָם:
סֶלַע כְּבֵד, הוּא לֵב הָעוֹלָם.

אֶף הִנֵּה, הַלֵּב עֲצָמוֹ מְזַדְּהָר, מְכַשֵּׁף:
בְּחוּטֵי זָהָב הַשְּׁוֹרִים שׁוֹזְרִים שְׁטִיחַ מְכֻסָּף

לְקַדֵּם רְגְלֵי טוֹסִים הֶרְצִים, רְכוּבִים עַל קַרְנָה –
הָעוֹלָם כֹּה קָל, בְּלִבּוֹ. הוּא כָּנָף.

הַגֶּשֶׁם דוֹפֵק עַל גַּג הַפְּרֹזֶל הַמְּכַחֵל מִקֶּר.
בַּחֲרִיץ הַחֲלוֹן הַרוּחַ חוֹרֵק "לֹא תִחְזַר! לֹא תִחְזַר!"
נִעְרָה, אִם יוֹם תִּחְכִּי לִי כָּאן, אוֹ שָׁנִים עֲשׂוֹר:
עָלִי אֶת לֵב הָעוֹלָם הַקָּל, הַכָּבֵד, לַחֲקֹר.

3. אוֹתוֹת

עוֹלָם שִׁיכּוּלוֹ רַב וְרָחֵב.
עוֹלָם שְׁנֵהָב וְאַרְגָּמָן גְּלִימוֹת:
אֲבָל אֵינִי שֶׁתָּף לְרוֹחִיו.
בְּכֻלָּל, אֵינִי שֶׁתָּף לְעוֹלָמוֹת.

אֵינִי רוֹמֵז, אֵינִי אָנוּס לְלַחֵשׁ.
הוֹטֵל עָלַי לוֹמֵר לָךְ בַּחֲשָׁאֵי
אֶת שְׁנֵקֵבֶע... אֲבָל אִמֵּר מְרֹאֵשׁ:
אֵל תִּאֲמִינִי לִי. אֵינִי רִשָּׁאֵי.

בַּחוּץ קִשְׁרוּ פְּרָחִים בְּצֵל מַגְדֵּל
וְכָאֵן רְסִים וְכוּכִית מוֹטֵל בַּחֲדָר
וְהָד נְשִׁימוֹתֵינוּ שֶׁחֲדַל:
הַזְמַן קְרוֹב. הַזְמַן מוֹתֵחַ הַדֵּק.

לְהַמְלִיט... שֶׁחֲרָה עֵינִית הַדְּלֵת,
וּמַעֲבָרָה, חָמוּשׁ, סוֹבֵב הַזְמַן.
אֵל תִּאֲמִינִי לִי. אֵינִי מוֹדָה לָךְ.
הָאוֹת יִהְיֶה שְׁנֵהָב וְאַרְגָּמָן.

4. חצאי טון

ואם היו חיים בהם עלצת –
ברך על בוא זמנך כמו על צאתו:
העצב המצדק של מודולציות
הוא שנותר: נחמת חצאי הטון.

ואם היה ירח בנמצא
והעולם נשלם בו כחרויו:
ומה לה? שמים למחצה
של פוככי-כמעט שנתאחרו ---

זה עולמנו – בלתי-מוזיקלי:
אין פדורים חגים בו בזמנם.
לו אף אחת נשקתי לך, מיכלי!
אָהָה, לו אף אֶהְבֶּת אותי, מרים!

5. פרידה

שקטו המוסכים, וצפורי הערב
חדלו זמר שבחי ארצות דרום.
עגלת תינוק מאחרה עוברת.
ולאחריה: הרחוב ידם.

ידמו הסופות, וההדים ידמו.
הלב נשלם. אָזְנָךְ, הלא תטי –
לְזֶה, אֲשֶׁר, דוֹמָה, אֶהֱב מְאוֹד הוּא:
הרחק מכאן, בארץ ילדותי.